

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN 2026-145

5.2.2026

Protector Forsikring ASA

Ansvar

Erstatningskrav mot kommune – krav meldt for sent – fal. § 8-5 første ledd.

Kommunen ga utbygger B AS byggetillatelse til et boligprosjekt. I byggetillatelsen ble det stilt flere vilkår som gjaldt opparbeidelse av en vei. Det oppstod så uenighet mellom partene om kommunen hadde stilt krav til opparbeidelse av veien som gikk utover det plan- og bygningsloven § 18-1 hjemlet. I 2022 var partene i dialog om en utbyggingsavtale. I brev av 9.9.22 skrev B AS at kommunen hadde ønsket seg flere tilleggsarbeider som ikke kunne hjemles i pbl. § 18-1 eller rekkefølgekrav. I avtaleutkastet viste B AS til flere konkrete tiltak som gikk utover det loven hjemlet og foreslo at kommunen skulle dekke kostnadene for tiltakene. Kommunen avsto utbyggingsavtalen fordi kommunen mente at plan- og bygningsloven var tilstrekkelig. Videre skrev kommunen at de så for seg å betale det som oversteg pbl. § 18-1. Den 17.10.23 sendte B AS en ny henvendelse til kommunen. B AS fastholdt at kommunen hadde stilt krav som oversteg pbl. § 18-1 og mente at kommunen nå måtte påta seg kostnadsansvar. Utbygger skrev at partene var tjent med en minnelig løsning og viste til det tidligere avtaleutkastet. Kommunen avviste at det var stilt krav som gikk ut over pbl. § 18-1 og ville derfor ikke bidra økonomisk til opparbeidelsen eller inngå en utbyggingsavtale. B AS tok så ut søksmålsvarsel mot kommunen den 14.11.24 og skrev at kommunen var erstatningsansvarlig for tiltak som oversteg pbl. § 18-1 grunnet feiltolkning av loven. Kommunen meldte inn krav under ansvarsforsikringen den 20.11.24. Foretaket avviste kravet fordi kravet var meldt for sent, jf. fal. § 8-5 første ledd. Kommunen avviste imidlertid at kravet var meldt for sent og anførte at utbygger først hadde fremsatt et konkret erstatningskrav den 20.11.24. Nemnda kom til at kravet var for sent meldt. I den forbindelse viste nemnda til at brevet fra B AS av 17.10.23 sett i sammenheng med det tidligere avtaleutkastet og kommunikasjonen rundt avtaleutkastet, måtte forstås som et erstatningskrav mot kommunen.

Saksfremstilling

Saken gjelder sikrede kommunes krav om dekning for erstatningskrav under kommunens ansvarsforsikring.

B AS ervervet flere tomter og søkte om byggetillatelse for boliger i 2021. Kommunen ga B AS byggetillatelse i august 2021, men stilte som vilkår at B AS måtte opparbeide offentlig infrastruktur for vei, vann- og avløp og en lekeplass.

B AS klagde på tillatelsen for gnr. [...]. Kommunen behandlet klagen i 2022, og Statsforvalteren behandlet klagen i 2023. I mellomtiden fikk B AS tillatelse til å bygge boliger på gnr.

Det oppstod uenighet om kommunen hadde hjemmel i plan og bygningsloven § 18-1 for de krav som var stil og om kommunen kunne kreve at B AS skulle stille garanti på over kr 2 000 000. Partene begynte å arbeide med en utbyggingsavtale i slutten av 2021. B AS oversendte utkastet til kommunen den 9.9.22. I e-posten påpekte B AS at kommunen hadde ønsket seg en del tilleggsarbeider som ikke kunne pålegges etter pbl. § 18-1 eller rekkefølgekrav. Avtaleutkastet

pkt. 5.2 anga følgende:

5.2 Opparbeidelse av tiltak som ikke er omfattet av pbl. § 18-1 eller rekkefølgekrav

Ved gjennomføring av VVA-tiltakene som er nevnt i punkt 5.1, foretas i tillegg følgende arbeid (prosjektering og opparbeidelse) for kommunens regning og risiko:

1. Det legges større dimensjon på hovedledning for vann (økt fra hhv. 150 mm til 180 mm) enn begrensningene i plan- og bygningsloven § 18-1
2. ny hovedledning for vann trekkes helt til krysset [E vegen]/[V-vegen]
3. det bygges ny veibelysning langs [V-vegen]
4. Asfaltering av kommunal del av [V-vegen]
5. Offentlig turvei

For egen regning og risiko, legger Utbygger større dimensjon på separat overvannsledning.

SPM: ønsker kommunen å inngå mer detaljerte avtaler for disse tiltakene, med kostnadsoverslag osv.? Det er i så fall hensiktsmessig at dette gjøres separat, og at det her bare vises til at det inngås separat avtale. [...] kommune har et standard kontraktsformular for samarbeidsprosjekter (benevnt byutviklingsprosjekter)-avtalene benyttes i tilfeller der Utbygger på vegne av kommunen forestår kommunalt arbeid- for eksempel legging av va-ledninger i forbindelse med veikrav. I [...] er det lagt til grunn at regelverket for offentlige anskaffelser ikke kommer til anvendelse i slike utviklingsprosjekter)

Kommunen svarte at de ikke ønsket å inngå en utbyggingsavtale og mente at pbl. kapittel 18 var tilstrekkelig.

B AS svarte at kommunen ville få en berikelse, da anlegget nærmet seg ferdigstilt, og anmodet om forslag til hvordan dette kunne løses.

Kommunen svarte 5.10.22 at de ville påta seg ansvar for kostnader som oversteg det som kunne pålegges etter pbl. § 18-1:

[...] Vi understreker her at kommunen ser for seg å betale for det som overstiger det som kan pålegges etter § 18-1. Jeg har ikke rukket å ta en ny gjennomgang av kommunens korrespondanse med utbygger om teknisk plan, og baserer meg derfor på den punktvisse oversikten i ditt brev til [...] datert 25.juni i år. Basert på denne kan det se ut som at dimensjonene for vannledning, overvannledning og spillvansledning går noe ut over lovens ramme. Jeg oppfordrer deg til å gi meg en tilbakemelding vedr. dette punktet, og understreker igjen at kommunen ikke er interessert i å kreve noe ut over § 18-1. [...]

B AS svarte ikke på kommunens oppfordring om tilbakemelding.

B AS krevde 31.7.23 at kommunen skulle overta veien. Ifølge saksdokumentene nektet kommunen å overta veien fordi kommunen mente at veien var privateid. Kommunen mente at utbyggers opparbeidelsesplikt omfattet erverv av veigrunnen, jf. pbl. § 18-1.

B AS sendte 17.10.23 nytt brev til kommunen med krav om at kommunen skulle overta veien. B AS uttalte følgende om kostnader som oversteg pbl. § 18-1:

I den tidligere kontakten ble det fra denne side påpekt at kommunen har krevd tiltak utover det som følger av plan- og bygningsloven § 18-1, jf. punkt 5.2 i avtalen. Kommunen har ønsket tiltakene gjennomført, uten at kommunen ville ta kostnadsansvar på forhånd. Dette har medført en vanskelig situasjon for [B AS] som for å sikre fremdrift i boligbyggeprosjektet, ikke har hatt mulighet for å unnlate å oppfylle kommunens krav.

Fra denne side er det derfor sentralt at kommunen nå aksepterer kostnadsansvar for disse delene av tiltaket. Vi anser at begge parter er tjent med å finne en minnelig løsning omkring disse spørsmålene, og mener at det tidligere avtaleutkastet innebærer vil være gunstig å gå videre med for begge parter.

B AS sendte 13.5.24 nytt brev til kommunen og viste til brevet av 17.10.23 med forslag til avtale om arbeidene og kompensasjon av merverdiavgifter. B AS hevdet at kommunen hadde krevd tiltak utover det som fulgte av pbl. § 18-1, og at pbl. § 18-5 fastslo at enkleste og billigste løsning skulle

benyttes. B AS hevdet at kommunen hadde en plikt til å bidra til at veiopparbeidelsen ikke ble dyrere enn nødvendig. B AS anmodet kommunen om å få på plass avtaler og nødvendig kompensasjon for tilleggsarbeider så raskt som mulig. I tillegg fastholdt B AS kravet om at kommunen måtte overta veien, jf. pbl. § 18-1, og anførte at bestemmelsen ikke ga kommunen hjemmel til å kreve fradeling/overskjøting av grunn før overtagelse kunne skje.

Kommunen svarte 17.10.24 og anførte at tiltak knyttet til veilys og VA-ledninger var omfattet av pbl. § 18-1. Kommunen kunne derfor ikke se at de hadde krevd «tilleggsarbeid» ut over det som lovlig kunne hjemles i pbl. kapittel 18. Følgelig mente kommunen at de ikke skulle bidra økonomisk inn i opparbeidelsen, og det var ikke behov for en utbyggingsavtale. Kommunen avviste også kravet om overtagelse av veien fordi utbygger ikke hadde inngått avtale med grunneier om erverv av veigrunnen før overtagelse kunne skje. Kommunen mente derfor at veien ikke var ferdig opparbeidet, jf. pbl. § 18-1 femte ledd første punktum.

B AS sendte 14.11.24 søksmålsvarsel til kommunen og anførte at kommunen var erstatningsansvarlig for merkostnader som B AS var påført ved at kommunen hadde pålagt B AS å oppfylle ulovhjemlede krav til bygging av anleggene og ved at kommunen hadde nektet å overta anleggene i samsvar med pbl. § 18-1 femte ledd. Kommunens nektelse av å overta veien hadde medført at B AS måtte dekke vinterdrift av veien, som skulle vært kommunens ansvar.

Kommunen avviste ansvar den 21.11.24.

B AS tok 22.11.24 ut stevning mot kommunen og fremsatte krav om erstatning for kostnader til opparbeidelse som oversteg pbl. § 18-1. B AS mente at kommunen ikke kunne kreve at B AS skulle opparbeide den første delen av veien, som var opparbeidet og driftet av kommunen. Videre mente B AS at pbl. § 18-1 bokstav a kun hjemlet opparbeidingsplikt for selve veien, ikke andre elementer tilknyttet veien, slik som strømledninger, skilter, veilys osv. B AS mente også at kommunen hadde krevd større dimensjoner for VA-ledninger enn det loven hjemlet. I tillegg mente B AS at kommunen hadde gjort arbeidene mer omfattende og dyrere enn nødvendig ved å kreve en annen påkobling for ledningene enn den som var avklart for planarbeidet. Veiarbeidene ble også unødvendig omfattende fordi kommunen besluttet at ledningene skulle legges midt i veien. I tillegg anførte B AS at kommunen hadde plikt til å overta anlegget, og at kommunen var erstatningsansvarlig for vedlikeholdsutgifter til veien, jf. pbl. § 18-1. B AS anførte også at kommunen var erstatningsansvarlig grunnet forskjellsbehandling ved å oppstille strengere krav til B AS enn andre utbyggere i området. B AS anførte at kommunen var erstatningsansvarlig grunnet feiltolkning av pbl. § 18-1, jf. skl. § 2-1.

Kommunen sendte tilsvaret til retten den 27.2.24. I tilsvaret avviste kommunen at det var oppstilt krav til opparbeidelse som ikke kunne hjemles i pbl. § 18-1. Videre avviste kommunen at veien var ferdig og godkjent, slik at kommunen ikke pliktet å overta veien, jf. pbl. § 18-1 (1).

Kommunen meldte inn kravet under sin ansvarsforsikring den 20.11.24. Foretaket avslo kravet. Som begrunnelse ble det vist til at meldefristen etter fal. § 8-5 første ledd var oversittet. Det ble vist til at kravet gjaldt et tap som kommunen hadde erkjent ansvar for i e-post av 5.10.22. **HER**

Sikrede bestrider at meldefristen etter fal. § 8-5 første ledd er oversittet og anfører at foretaket har lagt til grunn en for streng forståelse av fal. § 8-5. Sikrede anfører at motparten først fremsatte et erstatningskrav for erstatningsbetingende uaktsomhet i søksmålsvarselet av 14.11.24 og den påfølgende stevningen av 22.11.24.

I diskusjonen mellom kommunen og utbygger i oktober 2022 erkjente kommunen kun sin plikt til å dekke de nødvendige utgiftene som oversteg kravene i pbl. § 18-1. Dette følger direkte av loven og innebærer ingen konkret aksept av det spesifikke kostnadsnivået eller nødvendigheten av

utgiftene utbygger har krevd. På dette tidspunktet var det ikke klarlagt hvilke krav B AS eventuelt mente oversteg grensene i pbl. § 18-1, og heller ikke om B AS ville fremme krav om erstatning for dette.

Sikrede bestrider at brevet av 17.10.23 kan tolkes som et erstatningskrav. Motparten brukte ikke erstatningsrettslig terminologi og anførte ikke rettslig erstatningsansvar for tidligere myndighetsutøvelse. Det ble heller ikke fremsatt noe konkret kravsbeløp eller tapsposter. Innholdet i brevet bar preg av en avtale/forhandlingssituasjon, hvor motparten forsøkte å få på plass en avtale for kostnadsdeling og MVA-kompensasjon.

I tillegg anfører sikrede at stevningen fra utbygger inneholdt flere krav som kommunen ikke var kjent med før stevning ble mottatt. Dette inkluderte blant annet fastsettelsesdom for overtakelse av veien og erstatningskrav som følge av påstått forskjellsbehandling.

Sikrede bestrider at unntaket for kontraktsansvar kommer til anvendelse. Erstatningskravet er basert på at kommunen angivelig har stilt krav til infrastruktur som går utover det som er tillatt etter pbl. § 18-1. Kravet er ikke basert på at en «lovpålagt avtale» er uteblitt.

Forsikringsforetaket avviser ansvar og anfører at kravet er for sent meldt, jf. fal. § 8-5 første ledd. Foretaket anfører at det avgjørende for saken ikke er at kommunen erkjente ansvar, men at kommunen på tidspunktet for ansvarserkjennelsen kjente til de forhold som begrunnet kravet. Faktum er at kravstiller ville kreve erstatning for kostnader som oversteg kravene i pbl. § 18-1, og at kravstiller fremdeles krever dette. Partene er uenige om forhold omkring en avtale, og sikrede har vært kjent med grunnlaget for erstatningskravet i lang tid. At kommunen har erkjent ansvar for det samme kravet som nå er fremsatt for tingretten, må være tilstrekkelig for at meldefristen etter fal. § 8-5 begynner å løpe. I tillegg påpeker foretaket at motparten har tatt ut stevning for å unngå foreldelse, som underbygger at meldefristen er oversittet.

Foretaket bestrider kommunens anførsel om at ansvarserkjennelsen var for generell. Det er ikke avgjørende for meldefristen at man kjenner til kostnadsnivået eller er omforent om nødvendigheten av utgiftene. I henhold til rettspraksis er det tilstrekkelig med et varsel om krav, uavhengig av om det fremkommer et økonomisk krav i varselet eller ikke. Videre anfører foretaket at det ikke er avgjørende at ansvarserkjennelsen ble fremsatt som del av en forhandlingsprosess.

Foretaket bestrider at det foreligger tvil om tolkningen som kan gi grunnlag for å tolke reglene i favør av forsikringstakeren.

Subsidiært anfører foretaket at unntaket for kontraktsansvar i vilkårspkt. 4.2.3 kommer til anvendelse. I denne saken har motparten fremmet krav som følge av at kommunes tilsagn eller lovpålagte avtale med B AS har uteblitt.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet er om sikrede meldte kravet innenfor ettårsfristen i fal. § 8-5 første ledd.

Fal. § 8-5 første ledd angir:

Sikrede mister retten til erstatning dersom kravet ikke er meldt til forsikringsforetaket innen ett år etter at sikrede fikk kunnskap om de forhold som begrunner det

Fristen regnes fra det tidspunktet sikrede «fikk kunnskap». Ordlyden kraver positiv kunnskap. Kunnskapskravet gjelder «de forhold som begrunner» kravet mot foretaket, men omfatter ikke det forhold at sikrede har kunnskap om at de faktiske omstendigheter utløser et krav mot foretaket, jf. NOU 1987:24, s. 179. Kravet under en ansvarsforsikring oppstår når sikrede får et erstatningskrav mot seg fra en skadelidt tredjemann. Sikredes krav mot foretaket er derfor begrunnet med

kunnskap om at han får et erstatningskrav mot seg.

LB-2006-45067 har følgende uttalelser om de forhold som begrunner kravet ved ansvarsforsikring:

Ved ansvarsforsikring er selskapets dekningsplikt betinget av at skadelidte fremmer krav om erstatning. Lagmannsretten legger til grunn at 'kunnskap om de forhold som begrunner det', må tolkes slik at meldefristen løper fra det tidspunkt skadelidte enten har fremsatt krav overfor sikrede om erstatning, eller på annen måte overfor sikrede klart har tilkjennegitt at erstatningskrav vil bli fremmet mot ham. Sikredes kunnskap om at skadelidte foretar nærmere undersøkelser for å bringe på det rene om det kan være grunnlag for et erstatningskrav, eller at skadelidte avventer resultatet av undersøkelser, utløser derimot ingen meldeplikt.

Nemnda har lagt til grunn at meldefristen i en ansvarsforsikring begynner å løpe når skadelidte enten reiser erstatningskravet eller klart tilkjennegir at han har et krav mot sikrede, jf. eksempelvis FinKN 2012-089 og 2015-139. Derimot er det ikke tilstrekkelig at skadelidte varsler et mulig krav eller at han undersøker forholdet, jf. FinKN 2014-440. Nemnda har også uttalt at det ikke er noe krav for å utløse tidsfristen at man har full oversikt over omfanget av kravet. Det er tilstrekkelig at man er klar over at det er aktuelt med et krav, jf. FinKN 2014-440.

Spørsmålet er da når kommunen fikk positiv kunnskap om at utbygger B ville fremme et erstatningskrav.

Etter det opplyste ga kommunen B byggetillatelse, men det ble oppstilt flere krav for opparbeidelse av vei. Kommunen krevde oppgradering til høyere veistandard (bruksklasse 10), krav om annen påkobling for ledninger enn det som var avklart under planarbeidet og krav om at ledningene skulle legges midt i veien. I tillegg ble det stilt krav om veibelysning, og at hovedvannledninger for vann skulle ha en rørdimensjon på 180 mm.

Nemnda forstår det videre slik at partene ble enige om at B skulle utarbeide et avtaleutkast for opparbeidelse av vei. B opplyste i brev av 9.9.22 at kommunen hadde ønsket en del tilleggsarbeider som ikke kunne pålegges etter pbl. § 18-1. B anmodet om avklaring innen 20.9.22 dersom kommunen ønsket at tilleggsarbeidene skulle utføres. Avtaleutkastet pkt. 5.2 uttaler:

5.2 Opparbeidelse av tiltak som ikke er omfattet av pbl. § 18-1 eller rekkefølgekrav

Ved gjennomføring av VVA-tiltakene som er nevnt i punkt 5.1, foretas i tillegg følgende arbeid (prosjektering og opparbeidelse) for kommunens regning og risiko:

Det legges større dimensjon på hovedledning for vann (økt fra hhv. 150 mm til 180 mm) enn begrensningene i plan- og bygningsloven § 18-1.

ny hovedledning for vann trekkes helt til krysset [E-vegen]/[V-vegen]

det bygges ny veibelysning langs [V-vegen]

Asfaltering av kommunal del av [V-vegen]

Offentlig turvei

For egen regning og risiko, legger Utbygger større dimensjon på separat overvannsledning.

SPM: ønsker kommunen å inngå mer detaljerte avtaler for disse tiltakene, med kostnadsoverslag osv.? Det er i så fall hensiktsmessig at dette gjøres separat, og at det her bare vises til at det inngås separat avtale. [...] kommune har et standard kontraktsformular for samarbeidsprosjekter (benevnt byutviklingsprosjekter)-avtalene benyttes i tilfeller der Utbygger på vegne av kommunen forestår kommunalt arbeid- for eksempel legging av va-ledninger i forbindelse med veikrav. I [...] er det lagt til grunn at regelverket for offentlige anskaffelser ikke kommer til anvendelse i slike utviklingsprosjekter)

Kommunen avviste kravet om utbyggingsavtale fordi man mente at pbl. kapittel 18 var tilstrekkelig.

Etter det opplyste utbedret B veien iht. kommunens vilkår. B angir i e-post av 4.10.22 at anleggene snart var ferdigstilt, og dette innebar at det på visse punkter ville foreligge en berikelse på kommunens side. B anmodet om forslag til løsning. Kommunen svarte i e-post at kommunen så for seg å betale for det som oversteg det som kunne pålegges etter pbl. § 18-1. Basert på en punktvis oversikt fra 25.6 virket det som at det gjaldt dimensjoner for vannledning, overvannledning og spillvannledning. Sikrede ba om en tilbakemelding vedrørende dette punktet. Det er ikke fremlagt svar fra B på dette.

Foretaket har tolket sikredes svar av 4.10.22 slik at man var klar over at utbygger ville rette et erstatningskrav mot kommunen for utgifter som ikke kunne hjemles i pbl. § 18-1. Nemnda er ikke uten videre enige i dette, men mener meldefristen uansett begynte å løpe fra 17.10.23.

B sendte 17.10.23 et nytt brev til sikrede og uttaler bl.a. følgende:

[...]

I den tidligere kontakten ble det fra denne side påpekt at kommunen har krevd tiltak utover det som følger av plan- og bygningsloven § 18-1, jf. punkt 5.2 i avtalen. Kommunen har ønsket tiltakene gjennomført, uten at kommunen ville ta kostnadsansvar på forhånd. Dette har medført en vanskelig situasjon for B, som for å sikre fremdrift i boligbyggeprosjektet, ikke har hatt mulighet for å unnlate å oppfylle kommunens krav.

Fra denne side er det derfor sentralt at kommunen nå aksepterer kostnadsansvar for disse delene av tiltaket. Vi anser at begge parter er tjent med å finne en minnelig løsning omkring disse spørsmålene, og mener at det tidligere avtaleutkastet innebærer vil være gunstig å gå videre med for begge parter. [...]

B henviste til pkt. 5.2 i utkastet til utbyggingsavtale, hvor B påpekte konkrete tiltak som B mente ikke kunne hjemles i pbl. § 18-1. Pkt. 5.2 fastslo også at kommunen måtte betale for tiltakene som ikke kunne hjemles i pbl. § 18-1. B uttalte videre at det var «sentralt at kommunen nå aksepterer kostnadsansvar for disse delene av tiltaket». B mente at det tidligere avtaleutkastet var gunstig for begge parter.

Nemnda mener brevet av 17.10.23 sett i sammenheng med det tidligere avtaleutkastet og kommunikasjonen rundt avtaleutkastet, må forstås som et erstatningskrav mot kommunen. Kommunikasjonen og utkastet viser tydelig at B mente at kommunen hadde pålagt dem krav som oversteg pbl. § 18-1, og B krevde nå at kommunen skulle dekke utgiftene for disse tiltakene. Det er ikke noe krav verken i fal. § 8-1 eller i de øvrige rettskilder at det faktisk må fremmes et erstatningskrav mot sikrede, jf. formuleringen i lagmannsrettsdommen «eller på annen måte overfor sikrede klart har tilkjennegitt at erstatningskrav vil bli fremmet mot ham». Det er tilstrekkelig at sikrede forstår at motparten vil fremsette et erstatningskrav.

Kommunen anfører at stevningen inneholdt flere krav som kommunen ikke var kjent med før stevningen var mottatt. Nemnda forstår dette slik at kommunen mener det dreier seg om flere krav som utgjør flere forsikringstilfelle og derfor utløser flere frister.

Kommunens anførsel er ikke knyttet til forsikringsvilkårene, men nemnda forstår saken slik at det dreier seg om formueskadeforsikring, hvor det i pkt. 2.3.2 heter at «Alle skader som skyldes samme begivenhet, feil, unnlattelse eller misforståelse av faktiske eller rettslige forhold skal regnes som ett skadetilfelle».

Stevningen omhandler erstatningskrav fra B for utgifter B mente kommunen ikke hadde hjemmel for å påføre B. Dette stemmer med B's tidligere krav, som altså er meldt for sent. Videre fremsatte B et erstatningskrav for påstått forskjellsbehandling ved at det var stilt strengere vilkår for byggetillatelsen enn det kommunen hadde gjort i andre saker. Dette er nytt i forhold til tidligere kommunikasjon. Stevningen reiser også et nytt krav om erstatning for utgifter påført ved at kommunen ikke overtok veien.

Alle kravene bygger imidlertid på kommunens feiltolkning av pbl. § 18-1, evt. kombinert med at kommunen har endret sin tolkning av denne bestemmelsen. Nemnda mener dette må regnes som samme feil, og at samtlige krav derfor må regnes som et forsikringstilfelle under forsikringen. I så fall løper det en felles meldefrist for samtlige krav.

Ut fra dette er kravet om erstatning fra B for sent meldt under sikredes formueskadeforsikring.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Foretaket gis medhold.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Merete Anita Utgård (bransjerepresentant) og Heike Kristine Bentsen (næringsrepresentant).